

РЕШЕНИЕ

№ 1227

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 17.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11417** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ във вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Л. Б. Т., лице без гражданство, чрез представител по пълномощие адв. В. И., против Заповед № 5364з-892 от 30.04.2020 г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“ - МВР.
С оспорената заповед Т. принудително е настанена в специален дом за временно настаняване на чужденци за срок от шест месеца, считано от 09.05.2020 г. Настоящото производство е повторно, след като с Решение № 13542/03.11.2020 г., постановено от ВАС по адм.д. № 10045/2020 г. е отменено решение № 3972/17.07.2020 г., постановено от АССГ по адм.д. № 4375/2020 и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е постановена в нарушение на материалния закон и не съответства на целите на закона. Не са налице предпоставките на чл.44, ал.8 от ЗЧРБ. Не е отчетено, че жалбоподателката не е гражданин на Руската федерация, поради което следва да намери приложение чл.15, пар. 4 от Директива 2008/115/ЕО. Не са отчетени наложените ограничения следствие на пандемичната обстановка. Административният орган не е съобразил и обстоятелството, че Т. е уязвимо лице по смисъла на § 1, т.4б от ДР на ЗЧРБ. По делото е представена писмена защита от адв. И.. Претендира присъждането на разноски по представения списък.

Ответникът Директор на Дирекция „Миграция“ МВР, чрез юрисконсулт Г. М., представени по делото писмени бележки оспорва основателността на жалбата.

Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По твърденията на чужденката тя е пристигнала в Република България през 1995 г., като е притежавала руски паспорт, който е бил откраднат през 2016 г. В проведеното интервю заявява, че в [населено място] заживяла на съпругески начала с български гражданин около 10 години след което се разделили и започнала да живее с друг български гражданин. На заявените от нея адреси е извършена проверка при която не са установени живущи, които да потвърдят че Т. е живяла на тези адреси. От комуникацията с руския консул е установено, че има данни лице с такива имена да е живяло в Русия през 1992 г. Със Заповед № 5392 ПАМ-283/09.05.2019 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ в отдел „Миграция“-СДВР спрямо Т. е наложена ПАМ „връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. На основание тази заповед на същия ден със следваща Заповед № 5392 ПАМ-284/09.05.2019 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ в отдел „Миграция“-СДВР Л. Т. е настанена принудително в специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/, на основание чл.44,ал.6 и ал.8 и чл.10 от ЗЧРБ. На 10.05.2019 г. по заявени от чужденеца биографични данни е попълнен идентификационен формуляр рег. № 10540р-3945, като Т. е заявила желанието си да се завърне в Руската федерация и е попълнила декларация за доброволно завръщане вх.№ 10540р-478/10.05.2019 г. Впоследствие е потърсила международна закрила и с влязло в сила Решение № УП-ОК-14/28.06.2019 г. на ДАБ при МС ѝ е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. Дирекция „Миграция“-МВР е потърсила съдействие от Главна дирекция „Гранична полиция“ за инициране на процедура по реадмисия на жалбоподателката в съответствие със Споразумението за реадмисия между Република България и Руската федерация. От посолството на Руската федерация е получена справка, рег.№ 119437, от която е видно, че Т. не притежава руско гражданство. Със Заповед рег.№ 5364з-2182/07.11.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“- МВР срокът за принудително настаняване в СДВНЧ е продължен с 6 месеца. Тази заповед е обжалвана от Т. и с решение № 832/12.02.2020г. на АССГ по адм.д. № 13589/ 2019 г. жалбата е отхвърлена като неоснователна. Съдебното решение е обжалвано пред Върховния административен съд, пред когото е образувано адм.д. № 6387/2020 г. С решение № 9874 от 20.07.2020г.,поправено с Решение № 10437 от 29.07.2020г. на ВАС ,4 отделение е отменено решение № 832 от 12.02.2020г., постановено по адм.д. № 13589/2019г. на АССГ и по същество е отменена заповед УРИ 5364з-2182 от 07.11.2019г. за продължаване на принудителното настаняване на жалбоподателката за срок от шест месеца, но не по късно от 19.05.2020г. Не е спорно по делото обстоятелството , че от 17.08.2020г. жалбоподателката е освободена от СДВНЧ.

На 08.01.2020 г. чужденката е подала заявление, вх.№ 105400-46, с което е поискала предоставянето на статут на лице без гражданство. На 30.04.2020 г. постъпва Предложение рег. № 7921 за продължение на срока за настаняване на чужденката поради изтичане на срока за принудително настаняване съгласно предишната заповед. Въз основа на това предложение е издадена оспорената Заповед № 5364з-892 от 30.04.2020 г. на директора на Дирекция „Миграция“- МВР, с която срокът за

принудително настаняване на Т. в СДВНЧ е удължен с още 6 месеца, считано от 09.05.2020 г., до отпадане на пречките по изпълнение на наложената принудителна административна мярка но не по късно от 09.11.2020г. В предложението се отбелязва, че наложената ПАМ „връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ все още не е изпълнена. В заповедта е посочено, че са взети предвид мотивите, изложени в предложението рег. № 5364р-7921/30.04.2020 г. Според предложението няма данни лицето да е руски гражданин и същото няма документи за самоличност. Наложена ПАМ все още не е изпълнена поради липсата на валиден документ за задгранично пътуване и забавяне получаването на такъв от Руската федерация. Чужденката не разполага с парични средства, поради което не може да внесе парична гаранция. Сочи се, че е налице опасност Т. да се укрие и че с поведението си чужденката показва, че може да се направи обосновано предположение, че ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената мярка.

По делото е приложена цялата административна преписка. Пред настоящата инстанция са представени и приети като доказателства заверени копия от разрешение за постоянно пребиваване на жалбоподателката от 29.10.2020г. и удостоверение за вписване в регистъра на населението ,изх. № РВЕ20-УГО1-6975/23.102020г. на СО-Район В..

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесната заповед.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл.15, § 1 от Директива 2008/115 /ЕО/ освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане. Следователно целта на наложената с оспорената заповед принудителна административна мярка е да се организира и осигури изпълнението на връщането на чужденеца до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. При това тази мярка може да се приложи само когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. За да е законосъобразна заповедта за прилагане на принудителната мярка по чл. 44, ал. 8, изр. 2 от ЗЧРБ е необходимо наличието на една от двете предпоставки - липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или забавяне при получаване на необходимите документи за връщане.

В случая първата от предвидените алтернативни законови предпоставки не е налице, тъй като чужденецът е попълнил идентификационен формуляр и подписал декларация за доброволно връщане в Руската федерация. От мотивите на оспорената заповед е видно, че според административния орган е налице втората предпоставка, а именно въпреки положените усилия изпълнението на ПАМ ще продължи по-дълго, поради обстоятелството, че е налице забавяне при получаване на документ за връщане. Това забавяне обаче не може да продължава безсрочно. Чл.15, §4 от Директива 2008/115

/ЕО/ предвижда, че когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Това изискване на директивата е транспонирано в чл.44, ал.8, изр. трето ЗЧРБ. Следователно за да е законосъобразно продължаването на принудителното настаняване в СДВНЧ е необходимо и да е налице разумна възможност извеждането да бъде реално осъществено.

По делото няма никакви данни, които да сочат, че има опасност чужденката да се укрие. От доказателствата се установява, че Т. има разрешение за постоянно пребиваване в Република България. Същата има постоянен адрес видно от удостоверението за вписване в регистъра на населението. Въз основа на тези данни не може да се направи обосновано предположение, че има опасност жалбоподателката да се укрие. Не са налице нито едно от обстоятелствата, посочени в §4в от ДЗ на ЗЧРБ. Както бе посочено по-горе не е налице и липса на съдействие от страна на чуждия гражданин.

От друга страна е установено, че Т. не е гражданин на Руската федерация. С оглед на този факт не може да се приеме, че налице разумна възможност извеждането да бъде реално съществено в кратките срокове на задържането. Няма държава, в която чужденката да бъде върната или изведена, тъй като е без документ за гражданство. С оглед изложеното не може да се приеме, че административните органи са положили разумни усилия да осъществят връщането на Т..

Основателно е оплакването на жалбоподателката за нарушение на чл. 44, ал.2 ЗЧРБ. С оглед възрастта на жалбоподателката – 73 години, тя попада в категорията „уязвими лица“ съгласно § 4б от ДЗ на ЗЧРБ. Т. попада и в най-рисковата група за заразяване с вируса на COVID-19. Продължаването на принудителното ѝ задържане и опитите за връщане в Русия биха довели до сериозно застрашаване здравето и живота на чужденката. Тези обстоятелства не са взети предвид от административния орган при издаването на оспорената заповед, въпреки законово задължение, което има.

С оглед изложеното съдът намира, че към датата на издаване на оспорената заповед не са били налице материалните предпоставки за нейното постановяване, поради което същата е незаконсъобразна и следва да бъде отменена.

На основание чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

Жалбоподателят представил списък на разноските по чл. 80 ГПК (л. 25-гръб от адм.д. № 11417/2020 г. на АССГ), включващ разноски за адвокатско възнаграждение за безплатна правна помощ предоставена на жалбоподателката от адв. И. на основание чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата по адм.д. № 4375/2020г. на АССГ, адм.д. № 10045/2020г. по описа на ВАС и по настоящото дело, като по трите съдебни производства са представени и договори за правна помощ и съдействие между оспорващата чужденка и адв. И..

Предвид изхода на делото и на основание чл.143,ал.1 АПК във връзка чл.226 ал.3 АПК във вр. чл.80 ГПК и чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата и чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет на жалбоподателката следва да се присъдят разноски за всички съдебни инстанции, общо в размер на 1 500 лв. Ответната страна е направила възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Доколкото се касае до защита по дело без определен материален интерес и непопадащо в хипотезата на чл. 8, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения, то приложима е нормата на чл. 8, ал. 3 от същата Наредба и адвокатското възнаграждение за всяка съдебна инстанция следва да бъде присъдено в размер на 500,00 лева.

Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава ответника от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 АПК, на ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Предвид изхода на делото и като съобрази, че жалбоподателката е освободена от внасяне на държавна такса за образуване на производството при приложение на нормата на чл. 83, ал. 2 ГПК, съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 6 ГПК във връзка чл 144 АПК Дирекция „Миграция“-МВР следва да бъде осъдена да заплати по сметка на АССГ дължимата се държавна такса по делото, в размер на 10,00 лева.

Така мотивиран Административен съд София-град, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 5364з-892 от 30.04.2020 г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“МВР, с която е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на Л. Б. Т. за срок от шест месеца, считано от 09.05.2020 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложена спрямо нея принудителна административна мярка, но не по-късно от 09.11.2020 г.

ОСЪЖДА Дирекция "Миграция" при Министерство на вътрешните работи, да заплати на адв. В. И., със съдебен адрес [населено място] [улица], офис 9, разноски, в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева, представляващи адвокатско възнаграждение за всички съдебни инстанции.

ОСЪЖДА Дирекция "Миграция" при Министерство на вътрешните работи да заплати на Административен съд София-град разноски по делото за държавна такса, в размер на 10(десет) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: